

[Alfred Jensen.]

på den tid, hvor arbejdsskiftet fandt sted. Andre hævder, at han gik forbi ham, men han har handlet i en tilstand af ophidselse.

Den slags kan naturligvis forekomme, men når noget sådant forekommer under sådanne omstændigheder, må det være rimeligt, at man sætter ind for at få stridighederne bilagt på en for begge parter tilfredsstillende måde. Det skete ikke her, og så gjorde arbejderne det formastelige, at de nedlagde arbejdet. De gik endda ind og tilbød at gå i arbejde, hvis man ville antage den afskedigede arbejder på prøve igen. Det blev afvist, men der kom flere forhandlinger. Det påstås, at firmaet på et givet tidspunkt faktisk var indstillet på at få en løsning på konflikten, men Arbejdsgiverforeningen kom i vejen og sagde: her skal ingen løsning være.

Man kan naturligvis gøre, som Landsorganisationens forretningsudvalg har gjort: brænde arbejderne alt det i næsen, man har præsteret i erklæringen, men jeg erindrer om, at Arbejdsmands og Specialarbejdernes formand ikke var enig i denne optræden. Han mente, at det ikke gavnede en fornuftig løsning af sagen, og det forstår jeg så udmærket; forholdene på denne arbejdsplads har desværre deres sidestykke på alt for mange andre arbejdspladser. Jeg vil gerne understrege, at der også er gode arbejdspladser — jeg har selv arbejdet på både gode og dårlige arbejdspladser — men her taler vi om de dårlige arbejdspladser, for det er jo her, konflikterne kommer, og det er ikke noget tilfælde, at der omgående viste sig en sådan solidaritetsfølelse over for de pågældende, at man satte ind for at skaffe de midler, der var nødvendige, for at de strejkende kunne få det tørre brød og klare de udgifter, de måtte afholde. Ikke mindre end 800 arbejdspladser har samlet ind og sendt penge til de strejkende. Det skulle dog stemme noget til eftertanke, det viser jo, hvordan stillingen er i arbejderklassen. Vi, der færdes blandt arbejdere, ved, at når en sådan afskedigelse finder sted, vokser følelsen af uro og utryghed på arbejdspladsen, og man siger: hvem bliver det næste offer for arbejdsgiverens eller arbejdslederens vilkårlighed?

Jeg synes også, man skal gøre sig klart, at adskillige fagforeninger har udtalt sig

i denne sag med sympati for de strejkende og imod Arbejdsgiverforeningen, imod septemberforliget med dets snærende bestemmelser, bestemmelser, som favoriserer arbejdsgiverne. Det kan ej heller være uden interesse at vide, at den fagforening, hvoraf 100 af de strejkende er medlemmer, Støberiarbejdernes Fagforening i København, enstemmigt sluttede op bag de strejkendes synspunkter og fordømte Arbejdsgiverforeningens optræden.

Arbejdsgiverforeningen sætter så ind med bojkotten, og de har haft gode hjælpere i kampagnen mod de strejkende. Pressen har ikke taget særligt hensyn til de synspunkter, som de strejkende har fremført, men når Arbejdsgiverforeningen har kaldt til pressekonference, har man snildeligt brugt alt det, som Arbejdsgiverforeningen har lagt på bordet, ja, man er endog gået videre. Man har således bragt meddelelser om voldelige handlinger og fotografier fra begivenheder, der skulle have fundet sted ude omkring på arbejdspladserne — ja, B. T. undså sig ikke for at bruge et gammelt billede, som blev taget for et halvt års tid siden på Rådhuspladsen i forbindelse med et 9. april-møde. Alene denne forfalskning, dette falskneri, vidner jo om, hvor usolid og ukorrekt den kampagne mod de strejkende arbejdere har været. De strejkende arbejdere, deres hustruer og deres kammerater har med rette bebrejdet pressen, at den har optrådt på en sådan måde. Jeg ved ikke, om pressen lytter dertil, den handler i hvert fald ikke derefter; men netop den måde, pressen har optrådt på, har i allerhøjeste grad understreget septemberforligets skadelige følger og vist, hvor fordelagtigt det er for arbejdsgiverne.

De mange strejker imod arbejdsgivernes vilkårligheder viser, at septemberforliget har overlevet sig selv. Vi kan naturligvis kun være tilfredse med, at man undersøger, om der er muligheder for at få det ændret, men vi skal da ikke undlade at gøre opmærksom på, at medens disse forhandlinger finder sted i en kommission, som blev nedsat for nogle år siden, så kommer arbejdsgiverne og kræver gennem de 10 bud, at septemberforliget faktisk skal skærpes, ja, man går endog videre, man ønsker at få arbejdsløsheds- og arbejdsanvisningslovgivningen ændret i arbejdsgivernes favør.